

птиченцето потрѣпера. Мокритѣ му крилца увиснахъ, а краката му едвамъ се крѣпяхъ на подпорката.

Кждѣ да отиде сега? На всѣкждѣ глухо. Другаркитѣ му отдавна си отидоха. То останало самичко тукъ, нѣ злѣ ще си испати. Какъ ще прѣмине зимата? Кой ще го съжали? Това си мислѣше птиченцето и се прене то заспа.

Заспа . . . и какво вижда въ снѣгъ си?! На около му всичко зелено, слънцето изгрѣяло и стоплило земята; дружитѣ му пѣхътъ, хвъркатъ . . . веселятъ се. Весели се съ тѣхъ и нашето птиче.

Изведнѣжъ нѣщо скръцна. Птичето трѣпна и се събуди. Ахъ, колко тъжно му станъ, като видѣ че е пакъ подъ стрѣхата! А снѣжнитѣ пеперудки продължаваха да си хвъркатъ . . . То едва се помръдна — бѣше се вкоченило отъ студъ — и пакъ се прѣнесе . .

Малкия Василчо стоеше въ топлата стая и гледаше какво става вънъ. Голѣма бѣше радостта му, като гледаше какъ се прѣкатурватъ една прѣзъ друга снѣжинкитѣ, какъ ту се издигнатъ, ту паднатъ и се стопятъ. На Василча много му се искаше да побѣлѣе земята, та да излѣзе да си поиграе съ снѣгътъ, да си направи топки, мечка и др. образи. Като бѣше се вгледалъ и умислилъ тѣй, той не чу като се отвори вратата и влѣзе слугинята, нѣ съзрѣ че подъ сръщията стрѣха нѣщо трѣпна. Опули си очитѣ и видѣ, че това е птиче. Бърже дръпна вратата, накара слугинята да туря стълбата и се покачи горѣ. Наистина, той бѣше видѣлъ птиче. Съ радостъ го взе и слѣзе. Отиде въ стаята, занесе и нѣколко зрънца жито, остави ги при птичето, нѣ то се не мръдваше.

— Да не е умрѣло? Горкото птиченце! . . . каза си замислено Василчо. Азъ ще го съживя, то ще ми е другаръ зимъсь.

Почна да му налива вода въ устата, а слѣдъ това го зави съ кожаната си дрѣшка. Не се минъ много и завивката взе да шава.